

Oponentský posudek návrhu na jmenování Svatopluka Voděry profesorem pro obor Rekonstrukce staveb a ochrana stavebních památek.

V úvodu svého vyjádření se chci omluvit za jeho stručnost a určitou neformálnost, protože jistě oprávněně předpokládám, že ostatní oponenti budou posuzovat předložené materiály se zodpovědností sobě vlastní a naše stanoviska by se tudíž do značné míry opakovala. Svůj přístup mohu zdůvodnit i tím, že jako žák a v minulosti spolupracovník Svatopluka Voděry jsem spoluautorem některých k oponentuře předkládaných prací, jejichž chvála by tudíž nebyla zcela na místě. Stručně k těmto pracem alespoň shrnuji, že jejich odborná úroveň odpovídá požadavkům, kladeným na uchazeče o jmenování vysokoškolským profesorem.

Soustředit bych se naopak chtěl na ty stránky osobnosti kolegy Voděry, které mohu narozdíl od ostatních oponentů posoudit lépe právě pro náš zmíněný někdejší vztah učitele a žáka, protože tato hlediska - jak se domnívám - jsou nebo by měla být pro odhad správnosti jmenování budoucího profesora kromě výsledků jeho odborné práce rovněž velmi důležitá. Odborná kvalita posuzovaného kandidáta totiž naplňuje jenom první ze tří kritérií, nutných pro práci vysokoškolského učitele, a to kritérium „umět“. Dobrý učitel kromě toho ale musí také „umět učit“ (což je ještě vcelku pochopitelné) a musí také „chtít učit“. To už zní na první poslech trochu podivně a zavání něčím jakoby nepatřičným, ale je to klíčově důležité - jistě si každý dokážeme vybavit skvělé fachmany, kteří kolem sebe žáky a mladší kolegy prostě nemají třeba jenom pro svou nesnášenlivou povahu a nebo neučí prostě proto, že je jim třeba líto nevydělaných peněz.

Důležitost kritérií „umět učit“ a „chtít učit“ se ozřejmila na Fakultě architektury někdy draze zaplacenými zkušenostmi, když byli jmenováni docenty a také profesory lidé, kteří neměli zkušenosti ze specifické pedagogické práce s mladší generací a kvalitu těchto jejich schopností bylo možné při jmenovacím řízení jenom odhadovat (přesněji řečeno tiše doufat, že to snad budou umět). V případě Svatopluka Voděry je zaplatbůh naprosto jisté, že i tato dvě kritéria profesorského postu jsou v jeho případě pozitivně naplněna: mohu zodpovědně garantovat ze

svých zkušeností v mladších letech i z dlouholetého sledování pozdější kolegovy práce, že mu učitelský kontakt se studenty (který - jak někteří víme - vůbec není jednoduchý) naprosto nedělá potíže. Je možné dokonce říci, že ve Svatoplukově případě dochází k výchově optimálního a nejnáročnějšího druhu, při níž je student poučován, aniž by pociťoval nepatřičné omezování vlastní samostatnosti a iniciativy.

U osoby navrženého profesora se mohu zodpovědně vyjádřit ještě k dalšímu kritériu, které je zejména u pedagogů, jimž je svěřeno vedení většího pracoviště, mimořádně důležité. Víme totiž opět z čerstvých zkušeností, že vytyčit smysluplný program společného směřování pro takové pracoviště je velký problém, ale ještě obtížnější je s povahově a názorově různorodým kolektivem takový program v reálném čase naplňovat a naplnit. Svatopluk Voděra tohle dokáže kupodivu podobně snadno, jako již zmíněný nenásilný způsob práce se studenty. Dovolil bych si proto s dobrým svědomím i konstatování, že docent Voděra - přinejmenším ve smyslu vyššího principu mravního - skutečným profesorem už dlouhou dobu je, přestože o jeho oficiálním jmenování jednáme teprve nyní.

Docent Voděra podle mého názoru splňuje kritéria pro jmenování vysokoškolským profesorem a proto plně doporučuji kladný výsledek jmenovacího řízení.

Praha, 15. 7. 1996

.....